

## /"NOROCOASA VENIRE A ROMÂNILOR LA TULCEA"/

*Corespondință particulară a "PRESSEI"*

Tulcea, 3 Noembrie, 1878

Românii se întrec cu șaga! Atâta întârziere este de nepriceput, măi cu sémă că tóte interesele sufer. Ce să fie óre! Prin jurnalele oficióse nu găsim nimic, nu se vorbește nimic de acéstă stranie străgănire a ocupărei. Populația de aici e coprinsă ca de friguri, și-ar fi în stare să pue mână de mână și să transpórt trupele române până aici, numai să se decidă odată să intre.

Timpul s'a înseninat din nou și s'a încăldit, se pare că și cerul așteptă, ca înainte de a se acoperi de nuorii zăpedii să vadă defilarea legiónelor române pe drumul ce duce la mare, care de astă-dí va trebui să fiă o țintă constantă a stabilirei nóstre.

Lumea speculantă este în mare mișcare aici, fie-care vroid să întreprindă câte-va cu norocósa venire

a Românilor în această localitate.<sup>8</sup> Ast-fel se proiectează aședarea unei imprimerii române; deschiderea unui stabiliment de locantă și cazin; deschiderea unei magazii moderne de tot felul de papetărie pentru necesitatea particularilor și a autorităților. Tênerul Franghia, un inteligent și amabil negociante, a luat această sarcină și merită tôte laudele, căci Tulcea e lipsită de multe trebuincioase unui popor cult și în progres.

Casele de locuință, care la început se puteau avea pe nimic pentru închiriere, astă-dî sunt destul de scumpe. În general, traiul este efitin și nu va fi nevoie de cât de ôre-carî măsuri înțelepte a administrațiunei române, pentru a mănține această efitinitate.

În zilele acestea, un incendiu s'a declarat în marginea orașului, care ținu de la 2 ore post meridiane și până la 12 din nôpte. El consumă câte-va case din mahalaua nemțescă cu garduri, șuri și câte-va clăi de pae. Din norocire, cu tot vântul ce sufla în acea di, orașul a fost ferit. Pagubele sunt mici, de ôre-ce casele erau proprietatea unor muncitori sêracî.

Populația turcă începe a se inturna; din gospodariî ei de frunte, carî lăsase case bune și vii cultivate bine, astă-dî găsesc ruine în locul caselor, și viile închiriate unor speculanți locali. Turcii bat la tôte ușele, se jeluesc la tôte autoritățile, dar rămân cu jalbele numai, căci nimene nu se mișcă la strigătele lor. Acești ômenî, o dată stăpâni, mândri, se târasc astă-dî la piciôrele slugilor lor de mai înainte, care îi depărtéză cu dispreț și ură.

Facă cerul ca dominația română să pôta ușura întru cât-va existența acestor ômenî printre populațiile creștine, recunoscându-le măcar a decea parte din ce li se cuvine.

De altmintrelea populația este veselă și liniștea, și ordinea domnește pretutindenea. Cum vedeți, noi scriim corespondințe, alții fac dări de sémă prin jurnale, discută unele acte oficiale din localitate; se vorbește pe ulițe, în casinuri, se primesc orî-ce jurnale, și cu tôte aceste nu se simte nicî o constrângere, nicî un amestec, nicî o amenințare din partea administrației ruse locale. Cât pe aci eram să laud tactul, delicateța, urbanitatea șefului ei. Dar dómne pădește! Cu dușmanii nicî o dată să te faci prietin, dice o vorbă română. Să ne ținem de dicătóre, și să ne căutăm de trebă ...

X.

("Pressa", XI, nr. 246, 6, 7 noiembrie 1878:1)<sup>9</sup>